

РЕШЕНИЕ

№ 361

гр. Пловдив, 26.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Георги Р. Гетов

при участието на секретаря Христина Ал. Борисова
като разгледа докладваното от Георги Р. Гетов Административно
наказателно дело № 20225330205317 по описа за 2022 година

Производството е по реда на **чл. 59 и следващите от ЗАНН**.

Образувано е по жалба от Н. А. К., ЕГН: *****, с адрес: **, чрез
адв. Я. К. **срещу** Наказателно постановление № 612073-F617369/19.11.2021 г.,
издадено от Х.Г.Х. – ***(***) - П., с което на основание чл. 180, ал. 2 вр. с ал.
1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) на жалбоподателя е
наложено административно наказание „глоба“ в размер на **986,92**
(деветстотин осемдесет и шест лева и деветдесет и две стотинки) лева за
нарушение по чл. 86, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 вр. с ал. 2 вр. с чл. 180, ал. 2 вр. с ал.
1 вр. с чл. 102, ал. 3, т. 1 вр. с чл. 119 вр. с чл. 25, ал. 1, ал. 3, т. 4 и ал. 6, т. 1 от
ЗДДС.

В жалбата се навеждат за незаконосъобразност на атакуваното
наказателно постановление (НП). Жалбоподателят твърди да липсва
надлежно описание на нарушението и на обстоятелствата, при които е
извършено. Взема становище да не са описани броя, датата на извършване и
предмета на доставките, за които е прието да са облагаеми, което да
ограничава възможността му да организира адекватно и пълноценно защитата
си. Поддържа процесуалният закон да не регламентира възможност за
съставяне на приложения към акта за установяване на административното
нарушение, а и конкретното приложение № 1 към акта да не му е връчвано,
което също да е ограничило правото му на защита. Твърди още наказателното
постановление вероятно да е антидатирано предвид изминалия период от
време от вписаната в него дата на съставянето му до момента на връчването
му. Моли наказателното постановление да бъде отменено. Претендират се

направените в процеса разноси. С писмено становище от адв. Я. К. с вх. № 94123/22.11.2022 г. се поддържа актът за установяване на административното нарушение (АУАН) да е съставен след изтичането на 3-месечния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, а наложеното административно наказание глоба да е непропорционално. В съдебно заседание, редовно призован, жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна се представлява от *** Б.Ш., която оспорва жалбата и поддържа наказателното постановление. Взема становище извършването на нарушението от страна на жалбоподателя да е категорично доказано по делото от събраните доказателства. Пледира наказателното постановление да е издадено от компетентен орган и при спазване на материалния и процесуалния закон. Възраженията на жалбоподателя намира за неоснователни. Поддържа размерът на наказанието да е правилно определен. Взема становище от деянието да е причинена щета за бюджета, поради което то да не представлява маловажен случай. Моли наказателното постановление да бъде потвърдено. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от Н. А. К., спрямо когото е наложено административното наказание, следователно от субект с надлежна процесуална легитимация. Екземпляр от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя на 24.08.2022 г., установено от разписка за връчване на препис от НП, а жалбата е подадена чрез административнонаказващия орган (АНО) на 07.09.2022 г. съгласно датата на пощенското клеймо на пощенски плик, приложен по преписката, поради което 14-дневният срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН е спазен, а жалбата е **допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, поради което атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено по следните съображения:

От фактическа страна съдът приема за установено следното:

В периода от 01.01.2018 г. до 30.11.2018 г. жалбоподателят Н. А. К. реализирал облагаем оборот в размер над 50 000 лева /51554,04 лева/, формиран от търговия със стоки – ножове и часовници. Клиенти на жалбоподателя били данъчно незадължени физически лица. Продажбите се осъществявали чрез онлайн търговия на интернет сайт ***. Плащанията жалбоподателят приемал по банков път. Реализираният облагаем оборот в размер на 51 554,04 лева през месец ноември 2018 г. бил формиран от постъпили приходи по банков път. Данъчното събитие по извършените доставки на основание чл. 25, ал. 1 и ал. 3, т. 4 от ЗДДС настъпило на датата, на която било получено плащането. На датата на данъчното събитие ДДС станал изискуем на основание чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС.

Жалбоподателят К. следвало да подаде в ТД на НАП – Пловдив

заявление за регистрация по ЗДДС в срок до 07.12.2018 г. на основание чл. 96, ал. 1, изр. 1-во от ЗДДС, което той не направил. Поради това за периода от изтичането на срока за издаване на акта за регистрация по ЗДДС, ако жалбоподателят беше подал в срок заявлението за регистрация, до датата на отпадане на основанието за регистрация по ЗДДС той трябвало да начислява ДДС за извършените облагаеми доставки.

За периода 01.02.2020 г. - 29.02.2020 г., когато жалбоподателят К. не бил регистриран по ЗДДС, тъй като не бил подал заявление за регистрация в срок, въпреки че е бил длъжен, той не начислил ДДС в общ размер на 986,92 лева по облагаеми доставки по продажби към данъчно незадължени лица на обща стойност 5 921,49 лева (образувани от данъчна основа 4 934,57 лева и ДДС 986,92 лева), извършени посредством куриерски фирми. Данъчното събитие по тези доставки настъпило на основание чл. 25, ал. 1 и ал. 3, т. 4 от ЗДДС на датата, на която жалбоподателят като доставчик получил плащането по банков път, като на същата дата ДДС станал изискуем съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС.

Ако жалбоподателят беше регистриран по ЗДДС, той следвало да начисли ДДС за извършените облагаеми доставки, като в срок до 29.02.2020 г. състави обобщен отчет по чл. 119, ал. 1 от ЗДДС с данъчна основа 4 934,57 лева и ДДС 986,92 лева и посочи така съставения отчет в дневника си за продажби и в справка-декларацията за данъчен период 01.02.2020 г. - 29.02.2020 г., които следвало да подаде в ТД на НАП – Пловдив в срок до 14.03.2020 г.

За установяване на нарушението от жалбоподателя било изискано представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № П-16001620181576-040-001/18.11.2020 г. Освен това били изпратени и 2 броя Искания за представяне на документи, сведения и писмени обяснения от трети лица, както следва: № П-16001620181576-041-001/12.03.2021 г. и № П-16001620181576-041-002/15.03.2021 г.

На 16 и 17 март 2021 г. постъпили отговори от третото лице „Еконт Експрес“ ЕООД. На 18.03.2021 г. жалбоподателят К. представил допълнителни писмени обяснения, приети в ТД на НАП – Пловдив с вх. № 94-00-7463/18.03.2021 г. в допълнение към първоначалния му отговор с № РД 20-105/04.01.2021 г.

На 27.04.2021 г. бил съставен Протокол № П-16001620181576-073-001/27.04.2021 г. по проверка за установяване на факти и обстоятелства, свързани с жалбоподателя Н. А. К., за спазване на данъчното и осигурително законодателство.

На 28.06.2021 г. свид. Г. Д. С. – ***, съставила Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с № F617369 срещу жалбоподателя К., в негово присъствие и в присъствието на един свидетел. Препис от акта заедно с приложение № 1 към него били връчени на жалбоподателя срещу разписка.

Въз основа на така съставения АУАН и на останалите материали по

административнонаказателната преписка било издадено обжалваното в настоящото производство наказателно постановление.

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените доказателства по делото.

Съдът дава вяра на показанията на свид. Г. Д. С.. От тях на първо място се установяват обстоятелствата по съставянето на АУАН, като свидетелката изяснява, че актът е съставен в присъствието на жалбоподателя, а заедно с преписа му е връчено и приложение № 1 към АУАН. В тази част показанията на свидетелката се подкрепят от изпълнените в приложението подпис на жалбоподателя и датата, поради което като проверени показанията се ползват с доверие от съда. На следващо място от свидетелските показания се установява и възникналото основание за задължителна регистрация по ЗДДС за жалбоподателя К. поради реализиран облагаем оборот от 50 000 лева в рамките на предвидения в ЗДДС срок. Изяснява се и че оборотът е формиран от дейност по продажба на стоки, представляващи ножове и часовници, като плащането по сключените продажби жалбоподателят е получавал по банков път веднъж месечно за всички доставки. Установява се още от свидетелските показания, че АУАН е съставен за неначислен ДДС за данъчен период, през който жалбоподателят не е бил регистриран по ЗДДС, но за него вече е било настъпило основанието за задължителна регистрация. Показанията на свид. С. изцяло намират подкрепа в събраните писмени доказателства по делото. Те са последователни, вътрешно непротиворечиви и като проверени съдът им дава вяра.

Фактическите си изводи съдът формира и въз основа на събраните и проверени писмени доказателства по делото: Протоколът № П-16001620181576-073-001/27.04.2021 г.; Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № П-16001620181576-040-001/18.11.2020 г. и отговор по него с № 94-00-7463/18.03.2021 г.; Искане за представяне на документи, сведения и писмени обяснения от трети лица № П-16001620181576-041-001/12.03.2021 г. и отговор с изх. № 5871/16.03.2021 г.; Искане за представяне на документи, сведения и писмени обяснения от трети лица № П-16001620181576-041-002/15.03.2021 г. и отговор по него с изх. № 5800/16.03.2021 г.; Решение № 70 от 15.02.2022 г. на и.д. директор на дирекция „ОДОП“ Пловдив по жалба срещу ревизионен акт (лист 12-20 от делото); Ревизионен акт № Р-16001622000888-091-001/05.07.2022 г. (лист 42-46 от делото); Решение № 411 от 12.09.2022 г. на директор на дирекция „ОДОП“ Пловдив по жалба срещу ревизионен акт (лист 34-41 от делото). В посочените доказателствени материали не се съдържат съществени противоречия, като същите еднопосочно и безпротиворечиво установяват фактическата обстановка, приета от съда.

От Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на

НАП се установява, че процесните АУАН и НП са издадени от надлежно оправомощени лица, които са действали в рамките на своята материална и териториална компетентност.

При така установените факти съдът приема следното от **правна страна**:

От събраните и проверени по делото доказателства се установява, че административното нарушение, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя К., е осъществено. Доказано е, че към 14.03.2020 г., когато е изтекъл срокът за начисляване на ДДС за извършените от жалбоподателя облагаеми доставки на стоки през данъчен период февруари 2020 г., той не е бил регистриран по ЗДДС лице. Същевременно доказва се, че преди началото на интересувания делото данъчен период 01.02.2020 г. – 29.02.2020 г. за жалбоподателя е възникнало основание за задължителна регистрация по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС (съгласно приложимата към деянието редакция на разпоредбата) поради реализиран облагаем оборот в рамките на предвидения в разпоредбата срок. Следователно е налице хипотеза по чл. 102, ал. 3, т. 1 от ЗДДС, като жалбоподателят е бил длъжен, но не е подал заявление за регистрация в срок, поради което дължи данък за извършените от него облагаеми доставки за периода от изтичането на срока, в който е следвало да бъде издаден актът за регистрация, ако е подал заявлението за регистрация в срок, до датата, на която е регистриран от органа по приходите. Данъчният период, за който е издадено наказателното постановление – м. февруари 2020 г., попада в периода по чл. 102, ал. 3 от ЗДДС, поради което жалбоподателят е трябвало да начисли ДДС за извършените си облагаеми доставки. За самите доставки се установява, че представляват продажби на ножове и часовници към данъчно незадължени лица на обща стойност през периода от 5 921,49 лева, формирани от 4 934,57 лева данъчна основа и 986,92 лева ДДС. Следователно общият размер на неначисленото ДДС за периода е 986,92 лева. Изпълнителното деяние на нарушението е осъществено чрез бездействие, като жалбоподателят е трябвало да състави обобщен отчет по чл. 119, ал. 1 от ЗДДС с данъчна основа 4 934,57 лева и ДДС 986,92 лева (на основание чл. 113, ал. 3, т. 1 от ЗДДС издаването на фактура не е задължително при получатели – данъчно незадължени лица) и да посочи така съставения отчет в дневника си за продажни и в справка-декларацията за данъчен период 01.02.2020 г. - 29.02.2020 г., които да подаде в ТД на НАП – Пловдив в срок до 14.03.2020 г. Като не е сторил това, жалбоподателят е извършил съставомерно деяние от обективна страна.

Въпреки това съдът намира, че наказателното постановление е издадено при допуснато съществено процесуално нарушение, влечащо неговата незаконосъобразност, тъй като основателно от жалбоподателя се възразява, че АУАН е съставен след изтичането на 3-месечния давностен срок за извършването на това действие. Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е

съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за данъчни нарушения – две години.

Съгласно Тълкувателно постановление № 1/2015 г. на ВКС и ВАС сроковете по чл. 34 от ЗАНН са давностни, като с тяхното изтичане се погасява възможността за държавата да реализира правомощията си по административнонаказателното правоотношение, включително и да накаже дееца за извършеното нарушение.

В съдебна практика е трайно и последователно изяснено, че нарушителят се счита за открит, когато наказващият орган разполага с необходимите и достатъчни данни за извършване на нарушението и за самоличността на нарушителя, тоест когато са констатирани факти и обстоятелства за наличие на поведение, било то действие или бездействие на конкретно лице, което поведение от обективна страна сочи на допуснато административно нарушение. От своя страна правната квалификация на тези факти, съответно индивидуализацията и конкретизацията от фактическа и правна страна на нарушението, представляват действия по извършване на преценка относно наличието на материалните и процесуалните предпоставки за реализиране на административнонаказателната отговорност, които действия **следват откриването** на нарушението и нарушителя – в този смисъл: *Решение № 919 от 23.04.2019 г. по к.а.н.д. № 236/2019 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 661 от 25.03.2019 г. по к.а.н.д. № 260/2019 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 102 от 14.01.2019 г. по к.а.н.д. № 3554/2018 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 2485 от 23.11.2018 г. по к.а.н.д. № 1994/2018 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 2452 от 22.11.2018 г. по к.а.н.д. № 2099/2018 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 2314 от 09.11.2018 г. по к.а.н.д. № 2304/2018 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 2319 от 22.12.2017 г. по к.а.н.д. № 3252/2017 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив.*

Въпросът за откриването на нарушителя е фактически, поради което във всеки отделен случай следва да се преценява конкретно от кой момент администрацията е разполагала с достатъчно данни за извършеното нарушение и за самоличността на правонарушителя. В някои случаи тези данни се добиват след извършването на проверка за установяване на факти, в други ситуации и в зависимост от фактическия състав на нарушението наказващият орган може да разполага с всички необходими данни от по-ранен момент. Във всички случаи обаче, за да се счита за открит нарушителят, е достатъчно администрацията да разполага с достатъчно данни за извършеното нарушение и за самоличността на дееца. Откриването на нарушителя обаче не е обвързано с формални процедури по оформяне и подписване на актове, които финализират и обобщават резултатите от проверката. С други думи, когато контролният орган разполага с достатъчно

данни за извършеното нарушение и за нарушителя, той не може самоволно да продължава давностните срокове за ангажиране на отговорността на дееца под претекст, че се издават вътрешноведомствени актове, с които не се извършват нови действия по събиране на доказателства, а само се обобщават и описват вече събрани и установени от администрацията данни. Именно такъв акт представлява Протоколът № П-16001620181576-073-001/27.04.2021 г., на който се позовава наказващият орган в наказателното постановление, като обвързва момента на откриване на нарушителя с датата на съставяне на този протокол. Подобно процедиране на администрацията съдът намира за незаконосъобразно, тъй като води до заобикаляне на давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН, като позволява на държавния орган сам да продължава действието на срока, но извън нормативно уредените правила за това, а замаскирано – чрез издаването на вътрешноведомствени актове, стоящи *извън* административнонаказателния процес и непротивопоставими на третите лица. В този смисъл е и съдебната практика: *Решение № 351 от 10.02.2020 г. по к.а.н.д. № 3757/2019 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 476 от 20.02.2020 г. по к.а.н.д. № 3986/2019 г. на XXII състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 963 от 14.05.2016 г. по к.а.н.д. № 561/2016 г. на Административен съд – Пловдив.*

Тези трайно установени в съдебната практика положения бяха възприети и в Тълкувателно решение № 4 от 29.03.2021 г. по тълк. д. № 3/2019 г. на Върховния административен съд. Макар и постановено по конкретен казус, свързан със Закона за защита на потребителите, в тълкувателното решение се съдържат принципни постановки, които са съответно приложими и км процесния случай: *„Началото на тримесечния срок по чл. 34, ал. 1, изречение 2, предложение 1 ЗАНН поставя откриването на нарушителя. Понятието не е легално дефинирано от Закона за административните нарушения и наказания, но доктрината и съдебната практика безпротиворечиво приемат, че откриване има, когато компетентният орган разполага с данните, въз основа на които да установи нарушението и да идентифицира извършителя му. Това е моментът, в който необходимите за това материали и/или информация са налични в съответната администрация, защото от тогава фактически и юридически съществува възможност овластеният за това орган да определи субекта на нарушение, времето и мястото на извършването му, ведно със съществените му признаци от обективна и субективна страна по определен състав“.*

Факти, които следват момента, в който наказващият орган е разполагал с цялата необходима му информация за извършеното нарушение и самоличността на нарушителя, са **ирелевантни** за преценка за спазване срока по чл. 34 от ЗАНН. Такива обстоятелства могат да бъдат документалното *приключване и оформяне на проверката с констативен протокол*, решение на колективен орган, решение на висшестоящ орган и др.

Пренесени на плоскостта на настоящия казус, гореизложените принципни положения водят до извод, че АУАН е съставен **след изтичането**

на тримесечния давностен срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН от откриване на нарушителя. АУАН е съставен на дата 28.06.2021 г. В наказателното постановление е прието, че нарушението е открито с Констативния протокол за извършена проверка № П-16001620181576-073-001/27.04.2021 г.

Фактите по делото обаче определят, че нарушителят е открит **на по-ранна дата** – на 18.03.2021 г., когато контролният орган е разполагал с всички необходими документи, от които да установи както извършеното нарушение, така и самоличността на нарушителя. Съгласно т. 3 от протокола „Процесуални действия, извършени в хода на проверката“ се установява, че извършването на нарушението и самоличността на нарушителя са открити въз основа на следната доказателствена съвкупност:

- получен отговор с № РД 20-105/04.01.2021 г. по отправено до жалбоподателя ИПДПОЗЛ с № П-16001620181576-040-001/18.11.2020 г., връчено на 27.11.2020 г. и

- **получени отговори от 17.03.2021 г. и от 16.03.2021 г.** по изготвени Искания за представяне на документи и писмени обяснения от трети лица с № П-16001620181576-041-001/12.03.2021 г. и с № П-16001620181576-041-002/15.03.2021 г., връчени на 15.03.2021 г.

Всички тези материали са приети като писмени доказателства по делото, обособени като приложение в отделен том. От тях се установява, че последен е постъпил допълнителният отговор на жалбоподателя К. по Искането за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице – на **18.03.2021 г.** и е приет с № 94-00-7463 от същата дата. В този смисъл е и т. 1 от писмото с вх. № 87050/01.11.2022 г. от директора на ТД на НАП – Пловдив на лист 25 от делото.

Така постъпилите отговори както от задълженото лице (жалбоподателя К.), така и от третите лица са обобщени и анализирани в констативния протокол № П-16001620181576-073-001/27.04.2021 г. и **въз основа на тях** контролният орган е направил извод за извършеното административно нарушение, за което жалбоподателят е санкциониран в настоящото производство. Доколкото обаче се установява, че всички относими и необходими документи за установяване на нарушението и самоличността на нарушителя, *целенасочено* изискани от контролния орган, са били налични, постъпили пред него в един по-ранен момент, то нарушителят се явява открит именно на тази дата. В случая това е 18.03.2021 г., тъй като тогава са постъпили последните от изисканите материали. Тези факти определят извод, че към 28.06.2021 г., когато е съставен процесният АУАН № F617369, тримесечният срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, отброен от дата 18.03.2021 г., е бил изтекъл.

Обстоятелството, че резултатите от проверката са обобщени в констативния протокол от 27.04.2021 г. не променят факта, че контролният орган обективно е разполагал с всички необходими данни за извършеното нарушение и за самоличността на нарушителя от един по-ранен момент в хода на проверката, като този момент не може да бъде новиран с

обстоятелството, че на по-късен етап резултатите от проверката са били отразени в констативен протокол, който предшества издаването на АУАН.

В цитираното Постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС се прие, че спрямо давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН приложение намират и правилата за спиране и прекъсване на давността по смисъла на чл. 81 от НК. Съгласно чл. 81, ал. 1 от НК давността спира, когато започването или продължаването на наказателното преследване зависи от разрешаването на някой предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт. Според чл. 81, ал. 2 от НК давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, **предприето за преследване**, и то само спрямо лицето, срещу което е насочено преследването. След свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност.

Въз основа на гореизложените нормативни разпоредби доктрината и съдебната практика са утвърдили разбирането, че за да бъде едно действие от естество да прекъсне давността, то следва да отговаря кумулативно на следните критерии:

- да бъде процесуално, тоест да е изрично предвидено и уредено в съответния процесуален закон (НПК, ЗАНН);
- да е част от правомощията на съответния ръководно-решаващ орган на дадения етап от наказателния/административнонаказателния процес;
- **да е насочено към преследване на дееца**, тоест да представлява **етап** от динамичния фактически състав по реализиране на наказателната, респ. административнонаказателната отговорност на дееца.
- действието да е насочено към реализиране наказателната или административнонаказателната отговорност на конкретното лице.

Така Решение № 71/12.04.2019 г. по нак. дело № 154/2019 г. на ВКС; Тълкувателно решение № 96 от 1.XI.1961 г. по н. д. № 76/1961 г. на ОСНК на ВС; Решение № 233 от 22.04.2002 г. по н. д. № 116/2002 г. на II н.о. на ВКС.

Извършваните действия по разследване за установяване на обективната истина, които обаче не представляват процесуално действие по преследване на дееца, както и действията от административно технически характер не са от естество да прекъснат течащата давност - така изрично *Тълкувателно решение № 28 от 02.III.1959 г. по н. д. № 19/1959 г. на ОСНК на ВС; Решение № 46 от 01.IV.1985 г. по н. д. № 16/1985 г. на I н. о. на ВС; Решение № 305 от 17.05.2002 г. по н. д. № 177/2002 г. на I н. о. на ВКС.*

Пренасяйки тези принципни постановки към административнонаказателния процес на основание чл. 84 ЗАНН, се прави изводи, че обикновената преследвателска давност се прекъсва от:

- съставянето на АУАН;
- издаването на наказателно постановление;
- образуването на съдебно производство пред районен съд и насрочването му за открито съдебно заседание за разглеждане на жалбата, тъй като това са действия по предаване на жалбоподателя на съд;
- разглеждане на делото в открито съдебно заседание;

- постановяването на съдебни актовете на районен съд и на касационната инстанция.

Все в тази връзка давността **не се прекъсва** от:

- извършени действия от контролния орган по събиране на доказателства за установяване на факти, относими към преценката за съставомерност на деянието;

- извършените действия по реда на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН;

- действия по призоваване на привлеченото към отговорност лице;

- действия по връчване на относимите в съответното производство книжа: АУАН, НП, актове на съда (решения, определения), доколкото същите имат технически характер и не се извършват от лице, натоварено с ръководно-решаващи функции на съответния етап от производството.

Що се касае до спирането на давността в административнонаказателния в тълкувателната практика на стария Върховен съд е уточнено, че сроковете по чл. 34 от ЗАНН се считат за прекъснати с образуване на наказателно производство за същото деяние и не текат, докато наказателното производство е висящо - така изрично *Тълкувателно решение № 112 от 16.XII.1982 г. по н. д. № 96/1982 г. на ОСНК*. В чл. 43, ал. 6 от ЗАНН е въведено и специално основание, по силата на което давността по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН не тече (тоест е спряна) при надлежно спиране на административнонаказателното производство.

Следователно основанията за спиране на давностните срокове по ЗАНН са две:

-наличие на образувано наказателно производство за същото деяние и

- надлежно извършено спиране на административнонаказателното производство.

По делото нито са изложени твърдения, нито са ангажирани доказателства спрямо жалбоподателя К. да са предприемани действия, които да са от естество да прекъснат течението на тримесечния давностен срок за съставяне на АУАН, поради което той е бил изтекъл към 28.06.2021 г. Както беше изяснено действията по разследване, каквито са тези по предприемане на проверка, изискването на документи, тяхното получаване, обобщаване и обсъждане при финализирането на проверката с констативен протокол, **не са** от естество да прекъснат течението на давностните срокове за съставяне на АУАН. Съгласно задължителните указания на ППВС № 10 от 28.09.1973 г. по н. д. № 9/1973 г. съдилищата са длъжни да следят служебно за изтичане на давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН, поради което при констатацията, че в процесния случай административнонаказателната отговорност на дееца (жалбоподателя К.) е погасена по давност, то наказателното постановление трябва да бъде отменено.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че възраженията по жалбата съдът намира за неоснователни. Доказано е по делото, че приложение № 1 към АУАН е връчено на жалбоподателя, удостоверено с положения от него подпис, авторството на който не е оспорено. Съгласно

вписаната дата приложението е връчено на жалбоподателя заедно с преписа от АУАН, което показва, че то действително е третирано като неразделна част от акта. Възражението за антидатиране на наказателното постановление почива изцяло на предположения, като сам жалбоподателят описва твърдението си като „вероятно“. То не е подкрепено с конкретно доказателство, внасящо съмнение относно датата на издаване на НП. Изминалият период от време между издаването и връчването на наказателното постановление може да се дължи на различни причини, но сам по себе си не е основание да се възприеме тезата по жалбата за недостоверно вписана дата на издаване.

Макар възраженията да не се споделят от съда, това не променя крайния извод, че наказателното постановление трябва да бъде отменено поради ангажирането на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя К. след погасяване на правомощието на държавата по административнонаказателното правоотношение да наложи наказание на дееца за извършеното нарушение поради съставянето на АУАН след изтичането на тримесечен давностен срок, считано от откриването на нарушението и на нарушителя. По този начин впоследствие извършените действия, включително издаването на наказателното постановление, се явяват опорочени и незаконосъобразни. Така мотивиран, съдът намира жалбата за основателна, а наказателното постановление за незаконосъобразно, поради което то трябва да бъде отменено.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в производството пред районния съд страните имат право на разноски в процеса. С оглед изхода на делото и основателността на жалбата такива се дължат единствено на жалбоподателя, като в писменото становище на лист 30 от делото изрично е направено искане за присъждане на адвокатско възнаграждение. Съгласно договора за правна помощ адвокатското възнаграждение не е реално заплатено, а е предоставена безплатна адвокатска помощ на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 и т. 3 от Закона за адвокатурата (ЗА). Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 от ЗА и осъжда другата страна да го заплати.

В случаи като процесния по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА легитимиран да получи присъдената сума за адвокатско възнаграждение е не защитаваната страна, а самият адвокат - така *Определение № 5326 от 05.05.2020 г. по адм. дело № 2563/2020 на Върховния административен съд; Решение № 202 от 01.02.2021 г. по адм. д. № 3051/2020 г. на XXIX състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 950 от 08.06.2020 г. по адм. дело № 304/2020 г. на X състав на Административен съд – Пловдив.*

Съгласно чл. 36, ал. 2 от ЗА размерът на адвокатското възнаграждение следва да бъде справедлив и обоснован. За определяне на конкретно дължимия в случая размер на възнаграждението съдът съобрази:

- имуществения интерес от водене на делото;
- вида на осъществените адвокатска защита и съдействие;
- извършените по делото следствени действия.

Като съобрази тези обстоятелства, настоящият съдебен състав намира, че адвокатското възнаграждение следва да бъде определено в размер на 400 лева. Този размер на възнаграждението се явява справедлив и обоснован.

Правната уредба на присъждането на разноски по ЗАНН препраща към разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК, която гласи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Съгласно т. 6 от ДР на АПК „поемане на разноски от административен орган“ означава поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган. Следователно в случая разноските следва да бъдат възложени върху това юридическо лице, в структурата на което е част административнонаказващият орган, а това е Националната агенция за приходите като разпоредител с бюджетни кредити по аргумент от чл. 2, ал. 2 вр. с чл. 19 от Закона за НАП.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 вр. с ал. 3, т. 2 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 612073-F617369/19.11.2021 г., издадено от Х.Г.Х. – ***, с което на Н. А. К., ЕГН: *****, с адрес: *** на основание чл. 180, ал. 2 вр. с ал. 1 от ЗДДС е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **986,92 (деветстотин осемдесет и шест лева и деветдесет и две стотинки) лева** за нарушение по чл. 86, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 вр. с ал. 2 вр. с чл. 180, ал. 2 вр. с ал. 1 вр. с чл. 102, ал. 3, т. 1 вр. с чл. 119 вр. с чл. 25, ал. 1, ал. 3, т. 4 и ал. 6, т. 1 от ЗДДС.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, БУЛСТАТ: *** **да заплати** на адвокат Я. В. К., код по БУЛСТАТ: ***, вписан в ***, със служебен адрес: **, сумата от **400 (четиристотин) лева**, представляваща адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба на основанията, посочени в Наказателно-процесуалния кодекс, по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд – Пловдив в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е

ПОСТАНОВЕНО.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____